

« Het geschapene vergeten ;
Die het schiep indachtig zijn ;
Letten op wat in u is ;
Liefde geven aan de Beminde. »

Johannes van het Kruis.

Tot vroom aandenken van

Zuster LEA

Mejuffrouw Andrea Van Wambeke
van de Zusters van Sint-Franciscus
van Oprakel.

Geboren te Elst op 25 november 1904
Geproft op 12 april 1934
Zachtjes in de Heer ontslapen op 26 januari 1989

—
« Strek uw hand uit naar de bedelaar :
dan zal uw zegen volkomen zijn.
Begunstig met uw gave eenieder die leeft
en onthoud ook de dode uw gunst niet.
Onttrek u niet aan hen die schreien
en treur met de treurende.
Wees niet onwillig om een zieke te bezoeken,
want door zulke daden maakt gij u gelieft.
Denk bij al uw woorden aan uw levenseinde
en gij zult uw leven lang niet zondigen. »
Jezus Sirach, VII, 32-38

Zuster Lea was 54 jaar lang een gelukkige religieuze, zonder pretentie en zonder complexen. Uit een talrijk gezin gesproten, waar zij heel veel van hield, trad zij eerst op dertigjarige leeftijd in het klooster. Zij had toen van de wereld al genoeg gezien om zich onverdeeld aan God te kunnen schenken. Deze onverdeelde

toewijding aan de Heer én zijn allerheiligste Moeder is de blijvende kracht geweest, die haar kloosterleven groot en sterk heeft gemaakt.

Op eenvoudige maar radicale wijze wist zij haar geloften op drie fundamentele vlakken waar te maken : haar gebed was trouw ; haar caritas edelmoedig ; haar werk onverpoosd. Haar opdracht in de keuken te Michelbeke heeft zij zolang haar krachten het toelieten in alle bescheidenheid, maar met de grootste inzet volbracht, zodat de honger van klooster en school steeds op tijd door haar verborgen werkdadigheid werd gestild.

Haar minzaamheid en levensoptimisme in de zustergemeenschap vloeide weldra over naar de parochie waar zij een engel van troost werd voor de sukkelaars en zieken, een onschatbare hulp voor stervenden en overledenen.

Toen deze twee apostolaatsvormen omwille van verslechterende gezondheid haar kwamen te ontvallen, bleef haar het gebed alleen nog over. Daarin was zij gespecialiseerd. Over haar paternoster heen en langs haar voortdurende bidende lippen en innige ogen was zij gelukkig de Heer te kunnen ontmoeten en Hem te aanschouwen. Rustig en vredig verkeerde zij meer met Hem dan met ons, er zich soms over beklagend dat zij niet kon sterven. Daarom is zij niet gestorven, maar met haar glimlach zachtjes ingeslapen om ons ervan te verzekeren dat God die zij zo trouw heeft gediend, alles ten goede keert voor hen die Hem liefhebben.

H. Franciscus, bid voor mij.

H. Maria, bid voor mij.

Heer Jezus, in U stel ik mijn betrouwen.

De Oversten

De Zusters van Sint-Franciscus

De familie Van Wambeke - De Lange
bedanken.